

Օ Ր Ե Ր Դ Ո Ր Ո՞Ւ . . .

(Հոգեւոր Հօրս սուգին աւջել)

Ցաւի կըրակն իր ւրսին, հա՛յր անմոռաց, հօսն ինչպէ՛ս,
Մահուան անգարձ վընիռէն, քեզ կորզելու ետ կարծես,
Ամբողջ հասակն անունիդ իր երթներուն է առեր,
Անդենին նաւդ իր առջին սուրբ երկիւղով բռնած վեր:

Իրա՛ւ խարդախ այս փունով քաղէ պիտի հողը մութ,
Երկինքն հոգւոյդ արփենի եւ հառազայթն աչքերուդ.
Հողի՞ն՝ այնքան լուսառաս շրմուռներու հոծ շաւանն,
Որ շատերու միտք բաշխեց, շունչով բարի, սէ՛ր այնքան . . . :

Հա՛յր, մտածման կեդրոնէն իսկ շանթահար դուն ինկար,
Զընելով բառըդ վերջին, զաւկըներուդ վշտահար.
Սառած՝ ժրպիտն է դէմքիդ, օրհնէնք մը հուսկ՝ մարդերու.
Բայց կ'աղերսեմ շրմիդ փով. — «Անմա՛ր օրերդ որո՞ւ . . . »

Երիտասարդ մեր խումբի՛ն՝ դեռ չըսկսուած պատարագ,
Շընուրհէ՛իր, Հա՛յր, զոնէ, օրերուդ բոցը կըսակ:
Մեր անապատ օրերուն՝ դո՛ւն, մութենի հըրաքել,
Երկինքներէն առկախուած, ընէ՛իր աչքդ արեւ . . . :

ԱԻԵՏԻՔ ՍՐԿ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

